

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 33/2014
16.07.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору по тужби тужиоца У.х. АД из Б. сада у стечају, кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник М.Р., адвокат из Б. по овлашћењу стечајног управника Р.Р., против тужене Агенције за приватизацију Републике Србије из Београда, ради утврђења и стицања без основа, вредност предмета спора 247.137.998,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 9857/12 од 21.11.2013. године, у седници већа одржаној 16.07.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 9857/12 од 21.11.2013. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 3401/12 од 11.09.2012. године, у ставу I изреке, одбијен је тужбени захтев за утврђење да је ништав и не производи правно дејство међу странкама уговор о продаји 70% друштвеног капитала субјекта приватизације предузећа Т. АД из Б. Ов. бр. 2489/05 од 11.10.2005. године у делу који представља вредност друштвеног капитала од 247.137.998,00 динара а односи се на пословни простор укупне површине од 2.188,69 м² у улици Б.К.А. број ... у Б. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев за утврђење да је ништав и не производи правно дејство међу странкама анекс наведеног уговора Ов. бр. 2490/05 од 11.10.2005. године. Ставом III изреке одбијен је тужбени захтев за обавезивање тужене да тужиоцу исплати износ од 247.137.998,00 динара као део исплаћене цене по уговору о продаји са анексом, са каматом према Закону о висини стопе затезне камате од 06.01.2006. године па до исплате. Ставом IV изреке одбијен је евентуални тужбени захтев за раскид уговора о продаји друштвеног капитала Ов. бр. 2489/05 од 11.10.2005. године у делу који представља вредност друштвеног капитала од 247.137.998,00 динара исказаног у програму приватизације као

вредност имовине коју чини пословни простор укупне површине од 2.188,69 м² у Б.К.А. број ... у Б. због несипућења уговорне обавезе од стране тужене Агенције и обавезивање тужене да тужиоцу наведени износ исплати са каматом према Закону о висини стопе затезне камате од 06.01.2006. године па до исплате. Ставом V изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износ у од 195.000,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 9857/12 од 21.11.2013. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду и одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију, оспорила је ревизијске наводе и предложила је одбијање ревизије као неосноване уз обавезивање тужица на накнаду трошкова ревизијског поступка у висини судске таксе за одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11) и одлучио као у изреци из следећих разлога:

Ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Иста није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП на коју у разлозима указује ревидент јер нема недостатака због којих не би могла бити испитана. Неоснован је навод ревидента о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеним чињеницама тужилац је са туженом Агенцијом дана 11.10.2005. године закључио уговор о куповини 70% друштвеног капитала субјекта приватизације предузећа Т. за излицитирану цену од 470.000.000,00 динара коју је тужилац исплатио. У програму приватизације, са којим је тужилац био упознат, било је назначено да се поводом непокретности, пословног простора у улици Б.К.А. број ... у површини од 2.188,69м² води спор поводом власништва, те да је земљишно-књижни власник наведене непокретности субјекат приватизације. На дан одржавања аукције тужена је примила пресуду првостепеног суда од 22.09.2005. године којом је неправоснажно утврђено право коришћења на предметној непокретности у корист компаније Н.д. АД из Б., а субјекту

приватизације је одређена привремена мера забране отуђења и оптерећења спорне непокретности.

Тужилац тужбом коју је поднео 06.04.2011. године и преиначио поднеском од 14.09.2011. године примарним захтевом тражи утврђење ништавости уговора о продаји друштвеног капитала субјекта приватизације Т. АД из Б. у делу који представља вредност капитала од 247.137.998,00 динара, а односи се на наведени пословни простор за који је пресудом Вишег трговинског суда у Београду Пж. бр. 262/08 од 23.10.2008. године и пресудом Врховног касационог суда Прев 82/10 од 01.09.2010. године утврђено да не припада субјекту приватизације. Истим захтевом тужилац тражи и утврђење ништавости анекса уговора кога је са туженом Агенцијом закључио 11.10.2005. године у циљу регулисања међусобних права и обавеза поводом спорне непокретности и судских поступака поводом исте. Као евентуални тужбени захтев тужилац је поставио захтев за раскид уговора са анексом у спорном делу а и у примарном и у евентуалном захтеву поставио је и захтев за враћање дела исплаћене купопродајне цене од 247.137.998,00 динара који износ према програму приватизације представља вредност наведене непокретности. Као разлоге ништавости спорног дела уговора и анекса уговора тужилац је навео поступање тужене супротно законом и подзаконским актима прописаних обавеза и одговорности у спровођењу и контролисању поступка приватизације, пропусту да учеснике аукције обавести о донетој првостепеној пресуди којом је утврђено право коришћења другог правног лица, а не субјекта приватизације, на спорној непокретности, чињеници да је спорна непокретност обухваћена ценом продатог капитала и у поступку приватизације Т. као субјекта приватизације и Н.д. као субјекта приватизације, те да је у вези са тим и анекс уговора противан принудним прописима, јавном поретку, добрим обичајима и правилима морала из члана 103. ЗОО у вези са чланом 3. став 3. ЗПП-а. Разлог за раскид уговора по евентуалном тужбеном захтеву тужилац налази у чињеници неизвршења уговорне обавезе Агенције јер тужиоцу спорни пословни простор није предат на несметано коришћење.

Код напред утврђених чињеница правилно нижестепени судови одбијају примарни и евентуални тужбени захтев дајући при томе разлоге које прихвата и ревизијски суд.

Неосновано ревидент, предлажући преиначење нижестепених пресуда и усвајање тужбеног захтева у целости, указује на обавезу тужене да контролише садржину програма приватизације и тачност података који се односе на имовину субјекта приватизације и обавезу да у складу са Законом о приватизацији и одредбама члана 59, 64. и 65. Уредбе о продаји капитала и имовине јавном аукцијом изврши проверу, издаје налог за допуну програма приватизације и обустави приватизацију. Ово са разлога што је у време сачињавања програма приватизације субјекат приватизације био земљишно-књижни власник непокретности, а у складу са обавезом из члана 11. и 56. Уредбе о продаји капитала, имовине јавном аукцијом програм приватизације садржао је податак о

судским споровима у вези спорне непокретности. Капитал субјекта приватизације који је био предмет продаје, а не имовина, процењен је на 820.072.000,00 динара, а тужилац је капитал субјекта приватизације купио за износ од 470.000.000,00 динара које је сам излицитирао и поред сазнања о постојању спора у вези спорне непокретности са неизвесним крајњим исходом, те је сам прихватио ризик учествовања на јавној аукцији и закључења уговора о куповини друштвеног капитала са туженом Агенцијом. Исти такав ризик је тужилац преузео и у погледу национализоване имовине и могућности да субјекат приватизације буде обавезан на враћање исте у натуралном облику или другом облику у складу са прописима којима ће бити уређено питање везано за враћање имовине. Сазнање тужиоца о постојању спора у вези власништва на предметној непокретности, створило је могућност и обавезу тужиоца, као купца субјекта приватизације, који пледира да је савесна страна, да изврши проверу исхода спора пре куповине субјекта приватизације. С тога је неосновано указивање ревидента на искључиву несавесност тужене Агенције да учеснике аукције обавести о постојању неправноснажне пресуде којом је утврђено право коришћења на спорној непокретности у корист компаније Н.д. из Б., а не субјекта приватизације из уговора са тужиоцем. Наведена неправноснажна одлука у вези спорне имовине није била ни разлог за обуставу приватизације по члану 25а Закона о приватизацији важећег у време одржавања јавне аукције 29.09.2005. године и закључења уговора између парничних странака јер је тадашња одредба прописивала могућност прекида поступка најдуже 90 дана од дана доношења одлуке о прекиду, а не и обуставу поступка приватизације.

Како је у погледу услова за пуноважност самог уговора о продаји капитала субјекта приватизације утврђено да су при његовом настанку испуњени сви формално правни услови у погледу сагласности воља странака основа и предмета уговора правилан је закључак нижестепених судова да уговор закључен између парничних странака ни у једном делу није противан члану 103. ЗОО.

Неосновано је позивање ревидента на одредбе члана 81. став 2. и члана 82. тачка б. Закона о државном премеру и катастру јер је тужена противно привременој мери изреченој забрани отуђења и оптерећења спорне имовине која је донета у својинском спору у вези спорне непокретности исту продала трећем лицу овде тужиоцу. Наведене законске одредбе ступиле су на снагу након закључења спорног уговора, но и ако би се имао у виду члан 58ђ Закона о државном премеру и катастру и уписима права на непокретностима које је регулисао упис забране отуђења или оптерећења непокретности као забележбу правне чињенице која се односи на саму непокретност исто не би утицало на правилност побијане одлуке имајући у виду да се забрана изречена привременом мером није односила на тужену Агенцију, нити је Агенција извршила промет спорне непокретности закључењем уговора са тужиоцем о продаји 70% капитала субјекта приватизације. Продајом капитала субјекта приватизације не врши се промет његовом имовином која остаје и даље имовина субјекта приватизације.

Неосновано ревидент указује и на погрешну примену одредбе члана 25. став 2. Закона о приватизацији када је анексом на основни уговор одређен рок од 80 дана у коме тужилац треба да испуни услов за раскид уговора сагласношћу обе уговорне стране и у вези са тим образложење другостепеног суда о слободи уговарања парничних странака која је самим законом ограничена чланом 10. и 12. ЗОО. Према садржини анекса не произилази да је исти супротан одредби члана 25. став 2. Закона о приватизацији у тексту важећем у време закључења уговора којим је било прописано да је предмет продаје 70% капитала који се приватизује осим ако прописима којима се утврђују услови и начин обављања појединих делатности, односно послова и за поједине облике организовања није другачије одређено. Анексом уговора, сагласношћу обе уговорне стране која није противна законским одредбама на које се ревидент позива, продужен је рок плаћања купопродајне цене тужиоцу као купцу капитала уз могућност да се уговор раскине сагласном изјавом воља уколико правноснажно буде утврђено право својине на спорним непокретностима у корист компаније Н.д. у року предвиђеном уговором. Закључење наведеног анекса није било обавезно ни за једну уговорну страну, а исти анекс је закључен у корист тужиоца, те нема основа за утврђење ништавости истог.

Правилно су нижестепени судови одбили и евентуални тужбени захтев за раскид уговора о продаји капитала субјекта приватизације са разлога истакнутих у тужби јер је тужена Агенција тужиоцу предала уговорених 70% друштвеног капитала субјекта приватизације, док је преосталих 30% пренето на запослене без накнаде, што је у складу са уговором и напред наведеном одредбом члана 25. став 2. Закона о приватизацији. Правилно су нижестепени судови одбили и тужбени захтев и за враћање тужиоцу 247.137.998,00 динара јер нема услова за реституцију обзиром да уговор између парничних странака није раскинут, нити је утврђена његова ништавост. Поред тога, тужилац не би имао право на повраћај купопродајне цене у висини процењене вредности спорне имовине јер тужиоцу није продата имовина већ 70% друштвеног капитала, нити је купопродајна цена одређена према процењеној вредности капитала субјекта приватизације већ далеко испод те вредности. Када би се процењена вредност друштвеног капитала субјекта приватизације у износу од 820.072.000,00 динара умањила за износ тужбеног захтева остала би вредност од 572.934.002,00 динара што је опет више од износа за који је тужиоцу продат тај исти капитал по цени од 470.000.000,00 динара.

На основу свега изложеног ревизијски суд је на основу члана 405. став 1. ЗПП одбио ревизију тужиоца као неосновану.

На основу овлашћења из члана 161. став 1. ЗПП, ревизијски суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка у висини судске таксе за одговор на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 150. ЗПП.

Председник већа-судија
Стојан Јокић, с.р.